

Arrest

nr. 142 189 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 14 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 24 juni 2013, met kennisgeving op 23 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl sedert 2003) en zijn integratie (nl. Nederlands, Frans en Duits spreekt, zijn werkbereidheid- legt een arbeidsovereenkomst voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft immers slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

"Enig Middel : Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 3 en 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

8.1. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 11). De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden' : "Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Het is zeer onwenselijk en zo goed als onmogelijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie terug te moeten keren naar zijn geboorteland om aldaar een aanvraag in te dienen. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is duidelijk dat dit onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken. Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland.

Dat verzoeker een meerwaarde betekent voor onze multiculturele maatschappij. Dat tevens diverse familieleden, waaronder de partner van verzoeker legaal verblijf houden in België. Hij heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving en maakt deel uit van een hecht sociaal netwerk alhier. Hij heeft zodoende sterke banden met België. Dat een scheiding, zelfs wanneer deze slechts tijdelijk is, het voor verzoeker uitzonderlijk moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, brengt dit onherstelbare schade teweeg omdat hij hierdoor onder andere wordt gescheiden van zijn partner. Hij zal hierdoor op een onevenredige en onredelijk wijze gescheiden worden van zijn sociaal netwerk, familie en opportuniteiten om zijn toekomstperspectieven te verbeteren.

Het feit dat verzoeker reeds vele jaren een band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied bij zijn partner, met België verknocht is geraakt, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Dat verzoeker zijn land van herkomst achter zich heeft gelaten. Verzoeker heeft de mogelijkheid niet om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen, ook niet om tijdelijk aldaar te verblijven zonder ernstige schade te moeten lijden.

Vastgesteld moet worden dat verzoeker volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd. Verzoeker heeft een duurzame lokale verankering in België. Verzoeker heeft bijzondere banden met België. Hij heeft duurzame relaties opgebouwd met een ruime vrienden- en kennissengroep in België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending vormen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het gezinsleven van verzoeker en het privéleven dat hij in België gedurende jaren heeft uitgebouwd.

Het feit dat verzoeker reeds vele jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoeker. Hij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

8.2. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.3. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.4. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

8.5. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel schendt.

8.6. Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het économisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming

van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familie en zijn ruime vrienden- en kennissenkring.

Indien verzoeker gedwongen wordt het land te verlaten, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor zijn vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Franse, Duitse en Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoeker dermate verknocht is met België, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kunnen geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/ of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt"

2.2. In casu bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk en voert zij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de aangehaalde elementen in de aanvraag onder meer elementen van integratie betreffen in casu buitengewone omstandigheden zijn.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag werd aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- uiteenzetting over het begrip 'buitengewone omstandigheden'
- lang verblijf in België, goede integratie
- goede integratie, talenkennis, volgen van cursussen en geschooldheid, werkbereidheid, hebben van vrienden en kennissenkring zodat het centrum van haar affectieve en sociale leven in België is, duurzame lokale verankering en het hebben van familieleden in België
- bijzondere banden met België zodat de verwijdering een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM

De verzoekende partij staft haar aanvraag met stukken ter ondersteuning van haar argumentatie.

Zoals uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, werd een antwoord gegeven op deze argumenten. De verzoekende partij maakt niet concreet op welke grief niet zou zijn geantwoord.

De bestreden beslissing wijst erop dat een lang verblijf geen buitengewone omstandigheid is. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat een lang verblijf alhier het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk het land te verlaten en een aanvraag elders in te dienen temeer de verzoekende partij wist dat haar verblijf illegaal was. Voorts wijst de bestreden beslissing op het bestaan van artikel 10 van de vreemdelingenwet en op de mogelijkheid die de verzoekende partij heeft om desgevallend een gezinshereniging te vragen via de daartoe bestaande wettelijke procedures om bij de familieleden te verblijven. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet. Tevens wordt erop gewezen dat een tijdelijke terugkeer niet disproportioneel is in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Tot slot wijst de bestreden beslissing op het gegeven 'dat nooit geen inbreuk is gepleegd op de openbare orde' van elkeen mag verwacht worden.

Wat de aangevoerde elementen die de integratie betreffen zoals hierboven opgesomd, stelt de bestreden beslissing terecht dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen. Dit is correct. Dergelijke elementen behoren tot het gegrondheidsonderzoek dat pas aan bod komt eens de aanvragen het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift bepaalde elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde en waarop de verwerende partij blijkens hogerstaande bespreking in de bestreden beslissing een antwoord formuleerde, namelijk waarom zij niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt in de eerste plaats op dat een eenvoudige ontkenning niet volstaat om afbreuk te doen aan de afdoende gemotiveerde motieven van de bestreden beslissing.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band met familieleden, niet nader gedefinieerd en naar haar partner. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat wat de band met de partner betreft er een mogelijkheid bestaat om gezinshereniging aan te vragen. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 8 van het EVRM kan aanvoeren.

Daargelaten deze vaststelling wijst de Raad erop dat evenmin er argumenten worden aangehaald die aantonen dat het gezinsleven moeilijk elders kan worden uitgeoefend en dat een partner de verzoekende partij desgevallend tijdelijk niet zou kunnen vergezellen voor het indien van de aanvraag buiten het Rijk. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Waar de verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert, en zij voorhoudt dat er rekening moet gehouden worden met haar blanco strafregister, haar elementen van integratie en zij niets meer te zoeken heeft in het herkomstland zodat de hechtheid van de sociale culturele en familiale banden in België primeren, merkt de Raad het volgende op:

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werkwilbig is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet

tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Waar de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van enkele jaren heeft, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Enige onevenredige inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan niet vastgesteld worden. Het onderdeel is onontvankelijk minstens ongegrond.

2.4. Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, beperkt haar betoog zich tot het uiten van algemene vage beweringen niet met het minste begin van bewijs gestaafd. Dergelijk betoog kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine), wat in casu volledig ontbreekt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.6. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

2.7. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN